

cesními úkony strany. Není zrovna potřebí, by strana procesním úkonům vedlejšího intervenienta výslovně odporovala, stačí, když vlastním jednáním dává na jevo, že chce něco jiného, nebo když odpor její se podává ze stavu věci. K důkazům, intervenientem nabízeným, které s vlastními procesními úkony strany hlavní (skutkovými tvrzeními, prohlášeními, nabízenými důkazy a pod.) jsou v rozporu, nemá býti soudem přihlíženo. (Srv. Neumannův komentář str. 494 a »Zodpovězení otázek« min. sprav. k ř. s. 19 c. ř. s. bod 1 a 2). Neměl tedy býti Václav Ž. jako vedlejší intervenient strany žalované připuštěn a v ohledu tom důvodné stížnosti žalobkyně bylo vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovateli nepodařilo se vyvrátiti správné důvody soudu druhé stolice, ze kterých byl návrh na připuštění jeho vedlejší intervence zamítnut. Nelze upřít, že stěžovatel má zájem na tom, aby žalobě nebylo vyhověno, neboť jest pravděpodobno, že bude jinak žalován na uznání nemanželského otcovství, ale tento jeho zájem není zájmem právním. Vyžaduje-li zákon i mimo případy, když rozsudek podle povahy sporného právního poměru, nebo podle zákonného předpisu jest právně účinným také pro právní poměr intervenienta k odpůrci hlavní strany (§ 20 c. ř. s.), by vedlejší intervenient prokázal, že má na vítězství hlavní strany zájem p r á v n í, znamená to, že výsledkem rozepře musí býti nějaké jeho právo, neb jeho právní poměr k odpůrci hlavní strany, dotčeno materielně, způsobem předurčujícím pro případný spor příští. Toho není v případě stěžovatelově. Výrokem, že žalovaný H. není otcem žalobkyně, není ani přímo ani nepřímo vysloveno, kdo jest jejím otcem a že jest jím stěžovatel. Právní poměr stěžovatelův k žalobkyni zůstává výsledkem rozepře nedotčen nejen procesně, nýbrž i hmotně, právě tak jako poměr žalobkyně k neščíslnému počtu jiných mužů, kteréž nyní ona právě tak může žalovati jako stěžovatele. Že se žalobkyni příznivým výsledkem sporu otevře cesta k žalobě proti stěžovateli, dotýká se jeho zájmů, ale nikoliv právního poměru k žalobkyni. Ten bude určen v příštím sporu výrokem soudu na základě skutkových okolností, na něž v této rozepři nebyl a nemohl býti brán zřetel. Výsledek nynějšího sporu nebude míti na spor, proti stěžovateli zamýšlený, vlivu pozitivně předurčujícího, jak se pro připuštění vedlejší intervence vyžaduje. Kdyby i vliv pouze negativní, totiž umožnění žaloby, měl dostačovati, mělo by to za následek, že by řada osob, oprávněných k vedlejší intervenci, vzrostla do nekonečna, což nebylo dojista úmyslem zákonodárcovým.

Čís. 3580.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo vzato na vědomí zpětvzetí odvolání, není opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 118/24.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo vzato na vědomí zpětvzetí odvolání, jako nepřipustný,

ježto

napadené usnesení odvolacího soudu nespadá pod žádný ze tří důvodů, ze kterých je proti usnesení odvolacího soudu za odvolacího řízení rekurs podle Šu 519 c. ř. s. dopuštěn.

Čís. 3581.

Ani za platnosti Šu 75 III. dílčí novely k obč. zák. nelze prozatímními opatřeními postihnouti dědické právo v celku neb určitý podíl jeho, nýbrž pouze určité hmotné pozůstalostní věci, na něž přísluší dědici dědický nárok.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 152/24.)

Návrhu ohroženého, by ku zajištění jeho peněžitě pohledávky proti Marii B-ové bylo odpůrkyni zapovězeno, by dědickým podílem, který jí jako povolané a přihlášené dědičce z pozůstalosti po jejím dne 16. května 1918 zemřelém manželu přísluší, nijak nenakládala a jej ani zcela ani z části nevybrala, a aby zároveň vydán byl rozkaz poddlužníku, t. j. pozůstalosti po manželu odpůrkyně, by ze zmíněného dědického podílu ničeho nevydával ani nepodnikal, co by exekuci pro pohledávku strany ohrožené mohlo zmařiti nebo stížiti, soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Třetí dílčí novelou k občanskému zákonu (cís. nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák.) bylo v Šu 75 přiznáno věřitelům dědicovým oprávnění, že k zajištění svých pohledávek mohou ještě před odevzdáním pozůstalosti použiti prozatímních opatření, v §§ech 379 a 382 ex. ř. naznačených, za podmínek odstavce druhého Šu 379 ex. ř. Použil-li zákonodárce v Šu 75 třetí dílčí novely téhož výrazu »angefallenes Erbgut«, který byl v Šu 822 obč. zák. před novelisací, dal tím zřejmě na jevo, že ani prozatímními opatřeními nemohou býti postiženy jiné předměty, než které výrazem »Erbgut« v dřívějším Šu 822 obč. zák. byly míněny, totiž jen určité hmotné pozůstalostní věci, na které dědici přísluší dědický nárok, nikoli abstraktní právo dědické, které bylo již dle dříve platného práva z exekuce vyloučeno (dvorní dekret ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s., jenž článkem VII. uvoz. zák. k ex. ř. byl v platnosti zachován). Kdyby byl zákonodárce zamýšlel prozatímní opatření připustiti v širším rozsahu, byl by zajisté v Šu 75 třetí dílčí novely použil jiného vhodného výrazu pro předmět prozatímních opatření. Z toho plyne, že ani za platnosti Šu 75 třetí dílčí novely k obč.